

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knižiczišćezěrnj w Budyščinje a je tam ja šćhwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njeđzela po hodžoch.

Př. 103, 1—18.

Dženšnišća njeđzela šmě šo jako dohotowanje ša hody šwjeczič. Hišćezě w šwětle šwjateje hodowniczi štejimy. Šašnosć teho šnješa, kiž je š pastyrjemi tež naš wobšwětklika, wuhafnyła njeje a tež do komorkow šrudobny a šylšow, hrěcha a winy šu pschez hodowny ewangelij š nowa šwětle pruhi njebjeskeho trošćta padnyłe.

Tuta njeđzela je pač tež pošlednja w lěcze. Šenož hišćezě někotre hodžiny a šašo je jene lěto našceho šemškeho podrožništwa došonjane. Měšaz po měšazu je nam špěšćnje šašćoh. Šdže je, hdyž wšćitko šańdže a hinje a pada, ša naš wěšta šhowanka? Šój a wotemě šebi Šože šłowo! Tu rěczi tón š twojej wutrobje, kiž bě a je a wostanje, wczera a dženska a wěczije tón šamy. Wón cze pošylni, hdyž chyzł šhablacž. Wón cze šběha, hdyž padašć. Š nim šjednocženy, mašć žołmy czaša hluboko niže šebje. Š nim šapomnišć, šćtož delćah je na šhudej šemi, a pytašć, šćtož horjećah je. Šo prózach a czežach, po špytowanjach a bėdženjach šańdženeho lěta chze wón cze dženska hišćezě junćrócz wofšćemicž, chze š tebi rěcžecž a dušcu czi móžnje pošylnicž na twój dalšći pučž.

Našć text je jedyn š najbóle šnatych psalmow. Ššćed lětyšćazami je tuto šłowo rěcžane a tola nam šćinczi, kaž by tón pobožny špěwač halke dženska rano tu tón šćěrlušć na šwojej šaršće šanjěšć. Š nim nama-

šamy wotmołwjenje na našce prašćenje: Šač chzemy šwjeczič wječor lěta?

1. Š šhwalazym rtom,
2. š wěryžej wutrobu a
3. še šhibowanymaj šolenomaj.

1. Wřócžo hladamy dženska na šonzu lěta, a na cziš chyzł našce wóczko najpřjódzy wotpořžowacž, hdyž niž na bohastwoje Šožeje miłosćze a hnady, kiž je naš pschewođžala? Šehodla budž tón přeni šgnć dženska na našcej šaršće: Šhwal teho šnješa, moja dušća, a nješapomń jeho dobrotow. Šam je nusne, šo šo na to pošasamy, pschetož kač jara njeđžakowni tola hušto šmy! Šny drje czežto šapomnimy, hdyž šmy hdy druhim dobrotu wopošali, ale my hnydom šapomnimy, šćtož šmy dobrego došćali. Šny nješapomnimy drje, hdyž je naš něčćo šranik a nam bolosć naczińik, ale my loško šapomnimy dobrotu, š kotrymž buchmy šwjekšeleni. Šławopał dyršćalo hycž! Šdže pač je wješći dobroćel ša tebe byl w šańdženym lěcze hacž twój Bóh je? Wón je wonćah našce pola nam šćečezdrje žohnował, wón je š njebješ desćez a plódně czašy nam dawala. Wón je štyšć a prut czežćich šchorosćow wot našceho luda wotdžeržował, je jandžela mēra do wótzneho šćaja nam pošćala a našćim šmužitym wojowarjam w dalokaj zusbje šćonćzne došćezě špožćik. Wón je do šćjedzišny wasćich džěczi hodowny šćtom šćajik, je pod šććižom na martrownej hórzy Šolgatha našceho wumožjenja š nowa naš wěšćy czińik, je jutrowny ewangelij wo šćřěšća šćanjenju nam přėdowacž dač tu w tym šćaju

dželenja a smjertnyh styskow; wón je swojeho swjateho Ducha nam sdžeržal, kiž tych sprózných wošchemja, tych šlabnyh pošylnja, tych šasparnyh woła a tych wěrjaznych w prawej wěrje sdžerži. „D šwal teho Anjesa moja dušča a šchož we mni je, šwal jeho swjate mjeno!“

Ty pať štuť dženska zyle wošebje i šwalazym rtom pšched swojeho Boha! Šy šnano ty, mój luby čžitarjo, jedyn i tyh, kiž běchu w pošlednim lěče smjerczi zyle blifto? Tvoja čželna mój bě šo šhubiła. Šaž małe, šłabe džěčo trjebasche wothladanja. Mało jenož bě hiščeže nadžije ša sdžerženje žiwjenja; ale hlaj, njewidomny štuť tón, kiž něhdy štejesche pšchi Lazarowym rowje, k twojemu šhoroložu a nowa mój linu šo do woššlabnjnych štamow a štrowa čžerwjena barba babri dženska šašo twoje něhdy smjercžblěde woblicžo. Mój pšhecželo, hđže je nětk twój wyškazy, teho šwalazy rôt, kiž tež se smjercže wutorhnyčž mójže? — Šy ty jedyn i tyh, kiž to ke kónzej šhwataze lěto šapoczachu i placžom a šdychowanjom, kiž mējachu pucž čžěžkich štaroščow šady šebje a čžěmny doł přjedy šebje, ale hlaj, tón Anjes da swojemu woblicžu tebi šwěcžicž a wopoša šo jako tón, kiž „twoje žiwjenje se škaženja wumože a tebe kónuje i hnada a se šmilnošču“. Praj, hđže je twój šwalazy rôt? — Šy ty jedyn i tyh, kiž se šymnej a ša wšcho bójške morwej wutrobu to lěto šapoczachu, kiž kaž tón šhubjny šyn se šłodžišnami šwětných lóšchtow šo špokojichu? Še šnano nětk to šańđžene lěto twoje narodne lěto ša teho šnutštowneho čžłowjeka? Šy ty Bože šłowo šazpival, ale nětko šašo lubowacž nawuťnył? Šy ty se swojeho šabludženja k swojemu Bohu šašo šo wróćil, kiž je kaž paštyč šabludženu womečžicžu tebe pytał, kiž je wo tebe žarował a želil, hđžž šhodžejche po radže bješbóžnyh a štejesche na dróšy hrěšnikow a šydašche na stole wušmězow, kiž tebi, jako škónčnje k njemu šašo šo wróći, „wšhitke twoje hrěchi woda a šahoji wšhitke twoje šhorošče“? D šwal teho Anjesa moja dušča a nješapomni jeho dobrotow!

2. Šwal jeho i wěrjazej wutrobu. Š molom niz wšhitkim je to lěto dopjelnilo, šchož je jim lubiło. Někotremužtuli je tón Anjes šo šjewil we wichorach a štorfach, pod kotrymiž dom a wutroba šarža. Šnano bě ty i njewuštawazej pilnošču w šwojim šemškim powołanju džěłal, wšče mozy šwěru napinał, šo by do přědka pšchifchoł, ale hlaj, dha pšchindže tamny nješbožowny džěň, kiž čži wša, šchož bě dobył, škašy a šahubi, šchož bě i prózu natwaril. — Ša špominam na druhich, kiž mējachu šwoje domjaze šbože a šwjaški šprawneje lubošče šjednocžachu wutroby; do tuteho domjazeho šboža pať štuť tamny šhutny pošol Boži w čžornej draščje, tón smjertny pošol, kiž šwój nutškód namaka do kóždeho domu. Wóčžy šwěrneje maczerje štej hašnyłoj a lubym wbohim šyrotam wjazy nješwěcžitej ša žiwjenje. Šwěrna wutroba štaroščiweho nana je wuškapała a nješije wjazy ša tyh, kiž jeho nušnje trjebaju. To plakaze małe džěčatko je škónčnje plakacž a šdychowacž pšhestalo, dokež bu bitwa mólčžkeho wojowarja dobita. Šdžž wy jich, kotrychž wašča wutroba horzo lubowašche, won nješješčeže i domu na pohrjebniščžo, tehdy je jich mjelčžazy, w smjerczi šamknyeny rôt mójžne přědowanje džeržal wšchěm, kiž w domje běchu a ša kašččžom džěchu, přědowanje, kiž je tež tón pšalmišta šlyšchal a šhonil we šwojim žiwjenju, hđžž tu pišče: „Čžłowjek je jako trawa; wón keže jako kwětko na polu. Šdžž wětr na nju šadunje, dha wona wjazy njeje a šwoje město

wjazy nješnaje.“ Teho modlerja wóčžko wotpoczuje tu na šachodnošči wšcheho šemškeho. Wón widži kwětki lubošnje šaščžewacž a bóřny wjadnyčž, lěšy šo šelenicž a po šhwilžy padnyčž. Wón widži róže kežěčž tež na čžłowškich woblicžach, rjenišche hačž w šahrodže šu, ale po małej šhwili šo jich pyča a rjanoščž šhubi. Tu wšcho wjadnje a hinje a mrěje a pada, ale wšche tuteho šachodneho šwěta šteji tón nješachodny, wěčžny Bóh, kotrehož našča wěra šo džerži a kiž je najšrašnišcho šo nam šjewil w našchim Šbóžniku Šesužu Šhryštužu. Šdžž tu wšcho šańđže a hinje a mirje, „hnada teho! Anjesa! traje wot wěčžnoščje hačž do wěčžnoščje nad tymi, kotřž šo jeho boja.“ Škóžde lube ranje bě wona nad nami nowa tež w šańđženym lěče a jeje trón šteji njepowalny tež ša pšchichod. D šhwataj we wěrje k swojemu Bohu! Šotom nješbudžejš wjazy tať šrudny. Wón rany bije, ale tež hoi. Wón čži šaruna, šchož je čži wša. D čžični dženska na kónzu lěta i nowej, džěčžazej wěru a dowěru wšhitku šwoju štaroščž, wšchón šwój štył a šwoje rudjenje na njeho! Wón naš džerži, hđžž štrachi hroža ša čžělo abo dušchu. Wón naš šchituje, hđžž pšchi šlubinach džemy. Šy ty podarmo šo prózował we šwojim šwonkownym abo, šchož je hiščeže hórje, we šwojim šnutštownym žiwjenju, w Šesužowym mjenje šlož pšchezo šašo ruku k pluhej, proš a hladaš, hačž ta nješplódna rola nješy tola šwoje plody nješčž chžyła. Wostaj wšcho nještrošchtne žarowanje! Šjer a čžerpaj šebi w Božim šłowje a ša Božim šłidom i nješaprahniteho žórta Božeje hnady nowu mójž. Tón Anjes čže tež tebe šašo šwešelicž, šo ty šo wošpjet womłodžišch jako hodler. We wěrje wutroby k Bohu! We wěrje wóčžko k nješješam!

Šesda šo mi runje druhdy,
Šo Bóh šwojich šazpi tudy,
Dha ja tola wěščje wěm,
Šo Bóh pomha šwojim wšchěm.

3. Našch špěwar pať nima jenož šwalazy rôt, wěrjazy wutrobu, ale tež šhibowane kolena. Šofutnje kaž tón žłonił w templu šteji wón pšched šwojim Bohom. Wón rěči wo tej wulkej šmilnošči a hnadže teho Anjesa, kiž „nješakhadža i nami po našchich hrěchach a nješaplacža nam po našchich šłóščach.“ To je najšlubšchi šynt jeho šhwalenja a džakowanja. My šlyšchimy i jeho šłowow to wěrumušnacže do teho, „kiž je mje šhubjeneho a šatamaneho čžłowjeka warbowal, dobył wot wšchitkich hrěchow, wot smjercže a wot čžertowškeje mozy, niz se šłotom a šlěborom, ale se šwojej swjatej a drohej krowju.“ Wjele próžy a džěla šmy jemu čžinili tež w šańđženym lěče. Ach, my šmy jeho kašnje pšhestupowali, jeho šłowo hušto šazpivali, jeho pošutnemu napominanju wutrobu štwjerdžili. Še to šańđžene lěto naš do přědka wjedło w šnutštownym žiwjenju abo wróćžo? Bě wono ša naš lěto šboža a hnada abo je ša wěčžnoščž nětk šhubjene lěto? Š šhutnym pruhowanjom štuťny pšched wóčžko našcheho swjateho Boha, kiž hrěch hidži, ale hrěšnika lubuje a jeho se škaženja wutorhnyčž pyta. Mješ šubłami Božeje hnady je wodacže hrěchow najwjetšche. Wopošaž šo tón Anjes tež nam kaž tutemu modlerjej jako šmilny a hnady! Do jeho ruki poručamy čžělo a dušchu, dom a wošadu, wóčžny kraj a wošebje našch žyly luby šerbski lud. Wón šwarnuj našch wonškód se štareho lěta a pšchewodž našch nutškód do noweho lěta. Wón budžž pola naš šlyšcha

nasch hłóš, hdyž budžemy ſo k njemu wołacz w poſledniej
wjeczornej modlitwje a ſpěwacz:

Ma to ja cziſche wuſnycz chzu,
Mój Jeſu, w twojim klini.
Mje pſchitryj ſ twojej ſmilnoſcju,
Ta jara derje cžini.
Twój bróſt je hłowak mi,
Mój ſón budž wo tebi,
Ja ſ tobu, Jeſu, lehnycz du,
Tak ſ tobu ſpju a wotuczju.

Samjeń.

M. D.

Próſtwa na nowe lěto: Mój Božo, ſetkaj mje!

1. Mójſ. 24, 12.

Hłóš: D Božo lubošny —.

Mój Božo, ſetkaj mje
Tež w tutym nowym lěcže;
Ach, wjedž mje ſa ruku,
Kaž dolho budu w ſwěcže.
Njech twoja hnada mi
Eso dale doſtanye;
Duž takle ſdychuju:
Mój Božo, ſetkaj mje!

Mój Božo, ſetkaj mje!
Dla nježata ſo tyſchu,
A ſkeho ſwědomnja
Hłóš wóſtje we mni ſlyſchu.
Duž ſ wuſadnym nět!
Eže proſchu pokutnje:
Esmil wſchaf ſo nade mnu!
Mój Jeſu, ſetkaj mje!

Mój Božo, ſetkaj mje!
Tu ſym kaž w zuſym kraju,
Wſcho cžma je pſchede mnu;
Mi pokaž, ſo ſejnaju
Pucz, kiž mam wuſwolicž;
A pſchewodž, roſwucz mje
Kaž Elieſera:
Mój Božo, ſetkaj mje!

Mój Božo, ſetkaj mje!
Kaž jem u žohnowanje,
Tak ſpožcz tež ſbože mi,
So moje džěło ſtanye
Eso k twojej cžěcži wſcho.
Tež wotewr ſanknjene
Mi durje wutrobju,
Mój Božo, ſetkaj mje!

Mój Božo, ſetkaj mje!
Hdyž ſo ja něhdže bładžu,
Kaž Saula ſetkaj mje²,
So throble ſo ſaž' wróczju.
Tež towarſcha mi daj,
Kiž ſlabeho by mje
Wſak ſwěru ſa ruku.
Mój Jeſu, ſetkaj mje!

Mój Božo, ſetkaj mje,
A tak tež lubych mojich.
Ežin ſmilnoſcž nad nimi,
A wobſibožuj wſchěch ſwojich.
Ečel jim tež jandžela,
So na nich fedžbuje
A je jim k pomožy.
Mój Božo, ſetkaj mje!

Mój Božo, ſetkaj mje!
Hdyž hroſny wojowanje
Tu ſ njeſcheczelemi,
Budž naſche wuſchowanje.
Epožcz ſwojoh' Ducha nam,
So wón naſ troſchtuje
We ſchizju, tyſchnoſcži.
Mój Božo, ſetkaj mje!

Mój Božo, ſetkaj mje!
Kaž něhdy k wurudžentym
Nječ, Jeſu: Pomhaj Wóh!³
A k wſchitkim wopuſchcžentym
Kaž Nainſtej wudowi:
Ach lubi, njeplacžcže!⁴
Tak wbohim bližuj ſo.
Mój Jeſu, ſetkaj mje!

Mój Božo, ſetkaj mje!
Hdyž twoja wola ſwjata
Eso wot naſ dopjelni,
Nam hnada budže data
Kaž Elieſerej;
Ty budžeſch bohacže
Wſchě próſtwy wuſklyſchecž.
Mój Božo, ſetkaj mje!

Mój Božo, ſetkaj mje!
Džak Jeſu, ſo naſ witaſch
Do lěta noweho⁵
A naſche ſbože pytaſch.
Duž wonthód požohnuj!
Echcže jene proſchu cže,
So domthód ſbóžny měč:
Mój Jeſu, ſetkaj mje!

Dokónčenje lěta.

Šažo je ſo lěto pominyło, lěto, kotrež ſo nam w ſpocžatku
tak dolhe ſdaſche, a nětko, hdyž je ſaſchło, nam je, kaž budžiſche
jeno ſón bylo. A tola, ſchto je někotryžtuli ſa tónle tak dolhi a
tola ſažo tak krótki cžaſ dožiwił a pſchětracž měč! Kaž někotry
je cžežke cžeže ſtaroſcžow a horja noſyl, kaſ někotra hłowa je ſo
woběliła, kaſ něotre woblicžo ſmorchcžiko, kaſ něotre ſbože ſpny
ſo do roſpadankow, kaſ wjele nadžijow bu ſnicženych, kaſ wjele
wutrobow hłuboko ſranjenych, haj ſ bolocžju roſtorhanych, kaſ
něotreje mandželſteje hłowa bu ſ wudowjeńſkim ſchlewjerjom wob-
data, kaſ mnoſy ſtarſchi ſhubichu ſwoje džěcži, kaſ wjele džěcži bu
je ſmjercju nana a maczerje woſpročženych, kaſ někotryžtuli padže
ſ wſchitny ſamožitocže bjeſ ſwojeje winy, kaſ někotry pač dyrbi
ſebi tež porokowacz, ſo je ſ nim pſches ſamžnu winu ſ hort
ſchło! Ach, kaſ někotra wutroba je cžežko potulena, hłuboko ſtužena
na kónzu wotkhadžazeho lěta, kaſ něotremu ſo wono cžěmnemu
rowej runa, kotryž jeho radoſcž a mēr do ſwojeho klina ſawrě! —
Ale njeſthadža tež nad rowami Bože kónzo? Njeſchindže po
ſymje rjane nalěcžo? Njewuroſtują ſ lodu a ſněha lubošne kwětki?
Njeſlěduje ſa cžežkim njejedrom jaſny kóncžny blyſchcž? Hdyž
je w pſchirodže tak, njedyrbjało to hiſcže bóle tak bycz pola
cžłowjeka, kotryž je ſ knjeſom pſchirody a ma ſ poſbėnjenej hłowu
k njeju ſhladowacz k temu, kiž je tón prawy Wóčez nade wſchit-
fimi, kotrymž džěcži rěkaſu w njebjeſach a na ſemi? Njeje naſ tón,
kotrehož ſwjaty narod w Bethlehemje my hodownicžku ſwjecžachny,
wuczil: „Echto je mjeſ wami cžłowjekami, hdy by jeho ſyn jeho
proſyl pſche khlěb, ſo by wón jemu kamjeń podał? A hdy by wón
jeho proſyl pſche rybu, ſo by jemu hada podał? Je-li ſo tehodla
wy, kiž wy ſli ſcže, wſchaf móžecže ſwojim džěcžom dobre dary
dawacz; wjele ſterje waſch Wóčez, kiž w njebjeſach je, budže dobre
wězy dawacz tym, kiž jeho proſcha?“ Duž hladajmy ſ doměru
k njemu!

F

Stawisna Khrystuſoweho cžěpjenja.

6 b.

(Ełónčenje.)

8. Teſame, kotrež běſche dał ty mi ſam,
A woni ſu je pſchijeli — poſluſchni
A poſnali ſu ſ teho prawje,
So ja ſym wot tebje wuſchol ſ njebjeſ,
9. A wěria, ſo mje póſlal ſy do ſwěta. —
Sa nich nět proſchu tebje, mój Wóčze, ja
A njeproſchu ja ſa ſwět kthrobly,
Ale ſa tych, kotrychž dał mi běſche;
10. Wſchaf woni twoji pſchecželjo ſprawni ſu,
A, ſchtož je moje, wſchitko to twoje je,
A ja ſym we nich pſchekraſnjeny
— Wſches ſłowo twoje, jim woſjewjene.
11. A wjažy njeſym na ſwěcže tudy ja,
Pač woni hiſcže na ſwěcže w zuſbje ſu,
A ja du k tebi. — Eswjaty Wóčze!
Eathowaj ſam jich we twojim mjenje!
12. W tym, kotrež mi ſy pſchekraſnjecž porucžil,
So bychu jene byli tak jako mój;
Hdyž pola nich byl ſym na ſwěcže,
Eathowal ſym jich we twojim mjenje;

¹ Luč. 17, 13; ² Zap. ſt. 9, 1—17; ³ Mat. 28, 9; ⁴ Luč. 7, 13; ⁵ Luč. 2, 21

13. Esym wobarnował tyh, kotryhž dal mi bė,
A njeje žadyn šhubil šo — se stadla,
Hač jeno tamne džěčo schłódně,
So by wscho pišmo šo dopjelniło.
14. Ja nětk pač pschińdu t tebi do krašnosće,
A tole rěču tudy ja na šwěće,
So bych woni měli moju
Wjěbelsosć we šebi dopjelnjenu.
15. Ja dal jim słowo twoje šym — pschekrašne,
A šwět jich hibi, dokelž i nim njedžerža,
Kaž ja tež towaršch nješym šwěta. —
Njeproschu, so by jich wšak se šwěta,
16. Pač so by šđeržal psched šym jich w czěšnosći.
Se šwěta nješbu woni, kaž tež niž ja
Se šwěta nješym. Šswjecž jich mile
We šwojei wěrnosći, — Wótčže miły!
17. Se twoje słowo wěrnosć wschał dospołna. —
Tak jako mje šy do šwěta pšłal ty,
Esym pšłal tež jich ja do šwěta,
— So bych šwědkojo byli prawdy.
18. A ja nich šwjecžu šam ja šo — šwólniwje,
So tak tež woni bych wěrnosći
Džě byli žyle wušwjecženi
— Šako lud Boži a šyla šwjata; —
19. Pač niž ja proschu jeno sa šamych nich,
Ně, tež ja tamnych, kotřiz psches słowo jich
Šdy do mnje kručže wěricž budža,
So bych wschitžy džě jene byli,
20. Kaž we mni, Wótčže, ty, a ja we tebi,
So tak tež woni w namaj šu šwjajani,
So šwět by wěrił, so šy pšłal
Ty mje, — o Wótčže, se šwojoh' stola.
21. A jim šym krašnosć daril tušamu ja,
Niž mi šy daril, so bych šwjajani
Tak jene byli, kaž mój jene
Šsmój, ja we nich, a ty, Wótčže, we mni!
22. So bych pońje byli tak na jene, —
A šwět by pšnal, so šy mje pšłal ty,
A lubował jich šy tak, jako
Lubował mje šy, — mój Wótčže luby!
23. Čhzu, šwjaty Wótčže! so bych pola mje,
Šdžez ja šym, byli tež woni, kotryhž mi
Ššy dal, so bych krašnosć moju
Widželi, kotruž šy mi ty šlicžil;
24. Wšchał lubowašče ty mje, — najhoržycho
Šrijed' hač šo stalo šwěta je štworjenje.
D prawy Wótčže! tež šwět tebje
Njesnaje; ja pač cze pońje snaju.
25. A čžile snaju to, so mje pšłal šy.
A mjeno twoje t wjedženju ščžinił jim
Ja šym a dale čžinicž budu
A wjedženju to jim — po twojej woli,

26. So lubosć šama, i kotrejž šy lubował
Mje, we nich byla by, a ja šam we nich.
— Tak wyschšchi měšchni našch je wěčny,
Šesuš, šo modlił, hdyž t šmjercži džěšče!
27. D šajta krašnosć blyščeži šo se šłowow,
Niž šwjaty Boži rěčesche šwjatocžnje!
Wón podobnosć je bęča Božoh',
Šašnosć šam krašnosće Wótčžoweje. —

Wšhelake i bliska a i daloka.

Nasche njedželste łopjeno „Pomhaj Bóh“ je šašo t nam pschitkhadžalo w tutym lěče a my šo nadžijamy, so je šo w tutym lěče šašo witalo do šerbskich domow, hdyž hšchče pschitkhadžalo njeje, a šo budže tež w nowym lěče dobry njedželsti pscheczel, kiž duchowne natwarjenje nješe do domu. Wty pač prošymy, so bych tež pscheczeljo našeho njedželsteho pošola jón šwojim lubym snatym porucžili. Nětko je prawy čžak, šebi „Pomhaj Bóh“ pola šwojeho knjesa duchowneho ššasacž. Wšobęje šhudži a šhori jón pola knjesow duchownych darmo dostanu. „Pomhaj Bóh“ hodži šo tež i dobom se „Šserbskej Nowinu“ na pošče ššasacž. Šdyž je šo tež darmotnje t „Šserbskim Nowinom“ tam, hdyž bęšče hšchče njesnate, pschipožžilo, so by šo ššnało, dha šo to dale ššacž njebudže, dokelž je nětko po Ššerbach doščž snate. Duž nochžyli šo čži na to špuschčezčž, kotřiz šu tu a tam darmotne čžišlo i „Nowinu“ dostali, so ššnalo šo to tež w nowym lěče ššanje. Na nowe lěto je „Pomhaj Bóh“ jenicžy doššacž psches knjesow duchownych, pola knjesa Ššmolerja w Budyščinje a w pschedawarńjach „Ššerbskich Nowinow“. Se „Ššerbskimi Nowinami“ jón jenož čži na pošče dostanu, kotřiz šebi jón tam ššasaja. Duž je lěpje, „Pomhaj Bóh“ šebi pola knjesow duchownych wotešjeracž. Woni šu rad hotowi, wašče ššasanje pschijimacž a wam kóždu njedželu našch „Pomhaj Bóh“ podacž. „Pomhaj Bóh“ čže jako špiš ššnutštowneho mišionštwu Bože kraleštwu mjes Ššerbami twaricž a duž móžemy šo nadžecž, so našch bohobojšny ššerbski lud našče džělo, kotrež šo ššanje w knjesowym mjenje a našchim lubym Ššerbam t duchownemu žohnowanju, podpjera.

— „Bibliški pučžnił“ na lěto 1908, kotryž ššobustawy knihowneho towarštwu darmo dostanu, móže kóždy Ššerb doššacž ša 15 np. pola šwojeho knjesa duchowneho.

— Decžaze łopjeno ššwótkowneho mišionštwu, wot knjesa ššararja Ššakuba w Budyščinje ššestajane, je šo wam t hodam roššdawalo. W hnutych ššłowach waš dopomni na wašchu ššwjatu pschiššluschnosć, po knjesowej woli twaricž Bože kraleštwu mjes pohanam. Čžitajče jo i wotewrienej wutrobu, so wam ššwjedžen tjšoch kralow, hdyž šče hodny se ššwojimi lubymi ššwjecžili, byl ššwjedžen ššmilneje lubosće, na kotrymž pohanam wobradžicže hodowne wobradženje psches ššmilny dar ša mišionštwu mjes pohanam.

A rozpominanju.

Ššwoju pschiššluschnosć čžinicž, budž tebi najmjěšča radošč.

Njemobelhaj druhich, ty šebi šam najbóle ššchłódnich.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchch pschedawarńjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje doššacž. Na ššchtwórcž lěta płacži wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.